

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET DRAMA IN DE FLAT

N° 2498

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET DRAMA IN DE FLAT

HOOFDSTUK I

DE MAN DIE ONTVLUCHTTE

Het was omstreeks half een in de namiddag toen er in de Twaalfde Straat te New York vlak bij de Greenwich Avenue snel achter elkaar twee schoten klonken.

Een net geklede heer bukte zich alsof hij iets van de straat wilde oprapen, maar hij zakte door zijn knieën, en strekte zich uit op het plaveisel alsof hij zich te slapen wilde leggen.

Het was ook een slaap, maar dan voor eeuwig.

Tegelijkertijd begon een man met een revolver in de hand zo hard te lopen, als zijn benen hem maar dragen konden. Hij was blootshoofs, jong, en zeer bleek.

Onder het lopen stak hij de revolver in zijn zak.

De aanslag was zó snel in zijn werk gegaan, dat bijna niemand het had gezien. Maar niet zodra waren de schoten gevallen of de jacht op de wegrennende man nam een aanvang.

Een agent aan de overzijde keerde zich onmiddellijk om, trok zijn revolver uit de holster, en vuurde op de vluchteling, zich niet bekommerend om de voorbijgangers, die nu eensklaps van alle kanten kwamen opdagen.

Aan de achtervolging namen niet meer dan een zestal personen deel.

Een revolverkogel is gauw afgevuurd, en politieagenten richten wel eens niet zo heel nauwkeurig.

Ook in dit geval vloog een kogel rakelings langs het hoofd van een

spelend meisje, en een andere drong in de voet van een oude dame, die luid kermend een apotheek binnenstropelde.

De vluchteling bleef doorhollen, en men zag dat hij begon te winnen op zijn achtervolgers.

Het politiefluitje snerpte bij herhaling, en uit de richting van de Greenwich Avenue kwam met grote vaart een van die gepantserde motorrijwielen aanrijden, met een eveneens van pantserplaten voorzien zijspan, welke de politie in de grote Amerikaanse steden tegenwoordig wel moet gebruiken in de strijd tegen de bandieten.

Zij zouden hem zeker binnen enkele seconden hebben ingehaald als de revolverheld niet ter elfder ure in een auto was gesprongen, die op enige afstand geparkeerd stond, en die zijn eigen wagen moest zijn, want hij kon er zelf de deur van openen, en ook de motor op gang brengen.

Niettemin jakkerden de twee motoragenten met een sneltreinvaart voort, terwijl alles wat benen en wielen had, het vege lijf poogde te bergen om dat voortstormende en vuurspuwende monster uit de weg te gaan.

De schoten, die gelost werden uit de zijspan, waren natuurlijk op de auto gericht, maar het was meer geluk dan wijsheid te noemen, dat een paar er van doel troffen.

Een der achterbanden werd geraakt en sprong met een luide knal. De vluchteling raakte de macht over zijn stuur kwijt, de auto zwenkte even vervaarlijk, reed toen het trottoir op, waarbij hij op een haar na een verstrooide oude heer miste, die met een dwaas sprongetje uitweek,

en kwam tot stilstand in een toestand die het voertuig geschikt maakte voor de sloper.

De vluchteling kwam er betrekkelijk nog goed af met een paar sneden in zijn voorhoofd, veroorzaakt door het splinterend glas van de voorruit. Hij was echter half versuft door de schok, en de agenten konden hem gemakkelijk uit de half vernielde auto halen. Het werd nu echter zaak, de man te beschermen tegen de woede van het opdringende publiek, en het was maar goed dat er juist een patrouillewagen van de politie voorbijkwam, die de gewonde man en de hijgende agent die het eerst gefloten had, opnam, benevens een heer, die de aanslag gezien had, en zich als getuige aanmelde.

In de wagen kreeg de half bewusteloze arrestant een noodverband om, maar hij was vrij goed weer bij kennis, toen hij werd afgeleverd aan het hoofdbureau van de wijk. De aldaar aanwezige dokter onderzocht hem, knikte kortaf, en een half uur na zijn aankomst stond de man tegenover Commissaris Crampton.

Op half fluisterende toon bracht de agent verslag uit, en Crampton luisterde met zijn groengrijze ogen strak op de arrestant gevestigd, die, door twee agenten geflankeerd, nog heen en weer zwaaiend van bloedverlies en uitputting voor zijn schrijftafel stond.

Toen wenkte hij met de hand, de agent zweeg, en hij vroeg kortaf:

— Naam?

— Conrad Benatzky, antwoordde de jonge man op doffe toon.

— Hebben jullie zijn wapen? vroeg de commissaris weer.

De agent legde de revolver op ta-

fel met de woorden:

— De revolver was nog warm, commissaris. Twee patronen zijn verschoten.

— Is dat wapen van jou? zo zette de commissaris zijn verhoor voort.

— Ja, dat is mijn revolver.

— Beroep?

— Bankbediende.

Crampton zette grote ogen op, nam de ander scherp op, en zei tot de schrijver die naast hem zat:

— Het register.

De schrijver stond op en zocht even in een grote boekenkast, die met stalen deuren gesloten kon worden.

Er verliep een halve minuut zonder dat iemand iets zei, en toen zei de arrestant op doffe toon:

— Er hoeft niet in het register gezocht te worden. Ik ben vroeger bij een bende aangesloten geweest, maar dat is afgelopen. Ik ben nu een eerlijk man. Niemand heeft het recht, mij nu nog te verwijten wat er vroeger gebeurd is.

— Intussen schijn je de gebruiken van de bende nog toe te passen, alsof je er deel van uitmaakt, zei Crampton ironisch.

— Hij verdiende niet beter, mompelde Benatzky met gebogen hoofd.

Crampton haalde de schouders op, nam de telefoon ter hand, sprak een ogenblik, legde de hoorn weer op de haak, en zei koelbloedig:

— Je hebt hem in ieder geval goed geraakt, hij is dood.

— Ik deed het uit zelfverdediging! riep Benatzky met fonkelende ogen.

— Hoe was zijn naam?

— Eddy Hope.

— Noteer die naam, griffier, zei Crampton en zich tot de arrestant

wendend, vervolgde hij: Ik ben bang dat er voor jou niet veel hoop is, Benatzky. Wij zullen nu eindelijk eens een voorbeeld stellen, en het publiek van New York laten zien, dat hier maar niet ongestraft aanslagen midden op straat gepleegd kunnen worden.

De ogen van de jongeman gingen wijd open, en hij herhaalde langzaam:

— Midden op straat? Wat bedoelt u? Ik schoot op hem in een kamer.

De aanwezigen keken elkander verbluft aan, en Crampton wilde iets zeggen, toen de telefoon weer rinkelde. Hij nam het toestel ter hand, luisterde even, dekte de hoorn af met de palm van zijn hand, en zei verwonderd tot Benatzky:

— Waarom geef je een verkeerde naam op?

— Ik heet Benatzky, antwoordde de jonge man kortaf.

— Ik praat niet over je eigen naam — ik heb het over de naam van je slachtoffer. Hij heet Stanley West.

— Ik heb die naam nog nooit gehoord, hernam Benatzky kalm. Mijn tegenstander, tegen wie ik mij zoëven met het volste recht heb verdedigd, heet Edward Hope.

Crampton nam zijn hand weer weg, en zei in het toestel:

— Laat het lijk hier brengen. Jullie kunnen het dadelijk terug krijgen. Hier brengen, zeg ik, want de arrestant, die hem zo goed raakte, bazelt er maar wat op los. Weten jullie zeker dat hij West heet? Herkend? En papieren bij zich? Hoe ziet hij er uit?

Hij luisterde nog even, schoof het toestel weg, en zei:

— De man, die je doodgeschoten

hebt, Benatzky, is lang, slank, en heeft gitzwart haar, met een kleine knevel. Dat geef je toch, hoop ik, toe?

Benatzky haalde de schouders op, en antwoordde, bijna onverschillig nu:

— Eddy Hope is niet boven de middelmaat, vrij gezet, hij heeft rood haar, en hij is glad geschoren.

Crampton wendde zich nu tot de agent:

— Jij hebt gezien, hoe deze man schoot op West, niet waar?

— Vraag excuus commissaris, ik heb gezien dat hij een revolver in de hand had, hoe het slachtoffer viel, en hoe deze man vluchtte. En ook de schoten heb ik gehoord, maar niet heel duidelijk.

— De revolver was nog warm?

— Zoals ik zei, commissaris.

— Geen wonder, mengde Benatzky zich nu in het gesprek, ik had er pas mee geschoten, maar ik herhaal nog eens: niet op straat, en ook niet op West, maar op Hope, en uit zelfverdediging. Waarom laat u het huis in de Twaalfde Straat niet onderzoeken?

— Stuur een paar mannen naar dat huis en laten zij een onderzoek instellen.

De agent ging naar de deur en wisselde een paar woorden met een collega, en keerde toen weer terug aan de zijde van de jonge man, die nog steeds met bleek gelaat en op-eengeperste lippen tegenover Crampton stond.

Er verliepen ongeveer tien minuten, zonder dat er een woord werd gesproken, en toen ging de telefoon opnieuw.

Crampton nam de hoorn van de haak, bremde iets, liet een lachje

horen, en schoof het toestel weer weg, om Benatzky opnieuw aan te zien met die vreemde uitdrukking in zijn ogen, die weinig goeds voorspelde, voor de man die tegenover hem stond.

— Was je alleen met die Hope, Benatzky?

— Geheel alleen.

— Dan staat je zaak er niet al te goed voor man — want er is geen lijk gevonden, dus moet ik constateren, dat je hebt staan liegen.

— Dan heb ik hem ook niet doodgeschoten, doch alleen gewond, en heeft hij zich uit de voeten kunnen maken. Alles wel beschouwd is mij dat ook liever, mompelde Benatzky met gebogen hoofd.

Crampton liet zijn vuist op tafel vallen, en barstte toen uit:

— Nu is het gedaan met die flauwe grappen! Mijn geduld heeft een grens! Zwaar gewonden wandelen niet binnen enkele minuten zonder enig spoor na te laten een kamer en een huis uit. Benatzky, de waarheid, alsjeblieft! Wat was er tussen jou en die West gaande, dat je op hem schoot?

— Er was niets tussen hem en mij. Ik ken hem niet eens, ik heb hem zelfs nooit gezien, en het was Eddy Hope, op wie ik heb geschoten. Ik herhaal dit thans voor de laatste maal. Natuurlijk was ik opgewonden toen ik zag, wat ik gedaan had en het huis uitvluchtte. Die Stanley West moet door een ander zijn gedood!

Op dit ogenblik ging de deur open, en een agent kwam mededelen:

— Het lijk van het slachtoffer is gebracht, commissaris. Het ligt in het lijkenkamertje.

— Goed. Roep Keystone, en laat hem meegaan. Hij is immers op de hoogte gebracht? En stuur die getuige hier, die de misdaad heeft zien plegen.

De agent zette grote ogen op, en wilde iets zeggen, maar een koele blik van zijn superieur, legde hem het zwijgen op.

Hoofdschuddend ging hij verder, opende een deur, en riep tot de heer van middelbare leeftijd die in de wachtkamer rustig een krant zat te lezen:

— Bij de commissaris komen!

De heer vouwde zijn krant dicht, stak het blad in zijn zak, nam zijn hoed, en volgde de agent naar de kamer van Crampton, die onmiddellijk met de deur in huis viel:

— U hebt gezien, hoe een man in de Twaalfde Straat ter hoogte van de Roxy Bioscoop een andere man overhoop schoot?

— Dat is te zeggen: — ik hoorde twee schoten, ik zag een man vallen, en ik zag ook hoe iemand op de vlucht sloeg.

— Nu ja, dat is hetzelfde, merkte Crampton ongeduldig op. Wij moeten streng optreden, mijnheer, en een voorbeeld stellen. Het gaat niet langer aan, dat de straten van New York gebruikt worden om uit een of andere schuilhoek een tegenstander dood te schieten.

— Natuurlijk, zei de getuige enigszins ontdaan, maar ik meende dat ik de waarheid moest zeggen, en niets anders dan de waarheid.

— Zonder twijfel. Maar somtijds is de waarheid alleen niet voldoende, om een man van schuld te kunnen overtuigen. Vergeet niet, dat het geval uw vrouw of uw zuster, uw broer of uw vader had kunnen

betreffen. Nogmaals, wij moeten een voorbeeld stellen.

Wederom ging de deur open, en, door een paar agenten vergezeld, kwam Benatzky terug. Vlak achter hem was de lange, pezige gedaante zichtbaar van Walter Keystone, de detective.

Op een zakelijke toon bracht deze dadelijk rapport uit:

— Deze man Benatzky zegt, dat hij het slachtoffer in het geheel niet kent. West is gedood door een schot in het hoofd, en een door de longen. Beide kogels zijn van terzijde binnengedrongen. Ik heb de revolver, waarmee de schoten gelost zijn, gezien, en het is mij niet recht duidelijk, dat die een zo groot indringingsvermogen hebben, dat zij 't lichaam hebben kunnen verlaten. Ook het feit...

— Later, Keystone, later, viel Crampton hem ongeduldig in de rede. Al die biezonderheden kun je me straks vertellen. Natuurlijk blijft deze man in arrest.

Benatzky boog het hoofd en vroeg op zachte toon, menende dat alleen Crampton het hoorde:

— Mag ik nog even een briefje aan mijn zuster schrijven, die ongerust zal zijn over mijn wegblijven?

Crampton scheen zich even te bedenken en antwoordde toen kortaf:

— Ja, je kunt haar schrijven wat er gebeurd is, maar niet meer dan een paar regels. Wat u betreft, mijnheer, wees zo goed uw naam op te geven en uw adres, en houd u ter beschikking van de politie.

De getuige gaf aan de schrijver zijn naam en adres op, en toen kon hij het politiegebouw verlaten, waar een man achterbleef, in een toestand van onzekerheid en angst.

Een huis of dertig verder stond de getuige voor een boekwinkel stil, keek naar de geëtaleerde boeken zonder er een van te zien, en mompelde voor zich heen:

— Waarom, voor den drommel, wil die Crampton die jonge driftige

dwaas absoluut schuldig hebben aan iets, dat hij zo goed als zeker niet gedaan heeft? Daar steekt iets achter en wij zullen dit eens grondig onderzoeken, of mijn naam is geen John Raffles.

HOOFDSTUK II

HET ATELIER IN GREENWICH VILLAGE

Na deze woorden binnensmonds gemompeld te hebben, liep Raffles haastig verder, totdat hij de Greenwich Avenue bereikte, waar hij een restaurant binnenstapte en regelrecht toeliep op een tafeltje, waaraan een jongeman met lichtblauwe ogen, en goed verzorgd uiterlijk gezeten was, die blijkbaar nog niet lang geleden zijn maaltijd beëindigd had, en nu een sigaret rookte.

Deze jongeman was Charles Brand, de vertrouwde vriend van de Grote Onbekende.

— Waar blijf je toch? Ik begon mij erg ongerust te maken. Er is toch geen ongeluk gebeurd of zo iets?

— Een ongeluk zeker, — maar dat niet aan mij is overkomen, Charles. Ik ben bij toeval daarvan getuige geweest en dat heeft mij van aangezicht tot aangezicht gebracht met... wie denk je wel?

— Als het maar niet met Beëlzebub is, lachte Brand.

— Je hebt het bijna geraden. Met commissaris Crampton.

— Met Crampton? Bah. Inderdaad, die is weinig beter dan een duivel. Ik kan niet nalaten te wensen, Edward, dat onze vliegmaschine ons maar nooit hier had gebracht.

Wij hebben al veel te veel te doen gehad met die gemene bedrieger en huichelaar.

Raffles knikte bevestigend en zei:
— Ik zal de strijd niet opgeven, voor ik die man, die een schandvlek is voor het corps waartoe hij behoort, onmogelijk heb gemaakt. Het is zijn plicht, dieven en moordenaars, smokkelaars en vrouwenhandelaars te vervolgen en te straffen — en hij is integendeel hun medeplichtige. Ook nu is het weer een geheimzinnig zaakje, waar iets achter zit. Luister. Zoals je weet, wilde ik dat fraaie boedhabeeldje gaan kopen, dat wij gisteren in de Twaalfde Straat bij de antiquair Wilsen gezien hebben. Zijn winkel bevindt zich schuin tegenover de Roxy-Bioscoop. Ik had de hand reeds op de kruk van de deur, toen ik toevallig opzij keek, en in de vrijwel verlaten straat een man in een grijs pak in mijn richting zag komen. Op hetzelfde ogenblik klonken er snel achter elkaar twee schoten, en de man zakte in elkaar en sloeg tegen de trottoirtegels. Een onderdeel van een seconde later vluchtte een man uit het huis, juist op de plek waar de heer in het grijs was neergevallen. De vluchteling scheen hem in

het geheel niet te zien, maar rende weg met iets zwarts in zijn rechterhand, en een agent aan de overzijde, die juist de bioscoop passeerde, wist niets beters te doen dan direct zijn revolver te trekken en op de vluchteling te vuren. Natuurlijk was mijn belangstelling — je kunt het ook nieuwsgierigheid noemen — gewekt. Om kort te gaan, ik liep mee, ik was er getuige van hoe de bedrijver van de aanslag bijna ontsnapte in een auto, en hoe de politie hem toch te pakken kreeg. Ik gaf mij op als getuige.

— Was dat niet erg onvoorzichtig? vroeg Brand verschrikt. Hoe kwam je zo gauw aan een naam en adres?

— O, ik gaf op, wat mij inviel, zei Raffles onverschillig. En werkelijk, ik heb geen spijt van mijn optreden. Luister maar even. De man, die geschoten had, heet Benatzky, en hij beweert, dat hij in een huis schuin tegenover de bioscoop, twist heeft gehad met een zekere Eddy Hope, die zijn revolver trok, waarop Benatzky hem vóór was, en hem twee kogels door het lichaam joeg. Maar de dode op straat heet Stanley West, en Benatzky beweert, dat hij hem zelfs nooit gezien heeft.

— Een uitvlucht misschien?

— Neen, de zuivere waarheid. Hij schoot niet op hem, Charles.

— Hoe weet je dat zo zeker?

— Wel, heel eenvoudig. Ik zei je toch dat de man in het grijs naar mij toekwam. Wie dus uit het portiek op hem schoot, moest hem in de rechterzijde van hoofd en lichaam raken. Keystone, de detective echter, verklaart pertinent, dat de kogels van links zijn binnengedrongen. Ook vond hij het zeer

vreemd, dat kogels uit de tamelijk oude en niet zeer grote revolver van Benatzky dwars door het hoofd en de hals van het slachtoffer West konden zijn gegaan.

— Wat zei Crampton daarvan?

— Crampton legde hem eenvoudig het zwijgen op. Maar er is nog meer. Toen ik als getuige naar waarheid zei, dat ik niet met eigen ogen had gezien, dat er op West geschoten was, maar alleen de man had zien vallen, en de dader had zien vluchten, gaf hij het mij als het ware in de mond te verklaren, dat ik het wél gezien had. Ik leid hieruit af, dat hij Benatzky tot iedere prijs als de schuldige wil beschouwen. En nu komt de vraag: waarom? Ik weet wel, dat de politie graag zo gauw mogelijk een schuldige wil hebben, want dan zijn zij van het zaakje af en behoeven zij geen verdere moeite te doen. Maar dan moet ook de schuld onomstotelijk vaststaan. En daar is hier geen sprake van. Ik kreeg de indruk dat Benatzky het slachtoffer in het geheel niet kende.

— Zonderling, fluisterde Brand nadenkend. Benatzky — het is mij alsof ik die Poolse naam wel meer heb gehoord.

— Dat heb je ook, Charles. Een jaar geleden was hij betrokken bij het proces, dat hier toen is gevoerd, en dat zoveel opzien heeft gebaard.

— Ja... ja... nu herinner ik mij de zaak weer, zei Brand. Hij had zijn ouders verloren, hij had niemand anders dan een nog jonge zuster, voor wie hij moest zorgen. Zij leden letterlijk honger, toen hem werd aangeboden, te helpen bij het smokkelen.

— De man die het hem aanbood,

heette Hope, ging Raffles verder. Edward Hope, ook dat herinner ik mij nu. Er wordt dus een klein tipje van de sluier opgelicht, of schoon dit nog niet duidelijk maakt, waarom Crampton hem als de dader wil laten veroordelen en hem aldus op een gemakkelijke wijze voor geruime tijd onschadelijk maken?

Raffles zat even in gedachten voor zich uit te staren, raadpleegde zijn polshorloge, wierp een paar dollarbiljetten op de tafel, sprong op en zei:

— Ga mee, Charles, ik moet hier het fijne van weten. Want ik heb je nog niet verteld, dat Benatzky beweert dat hij Hope uit wettige zelfverdediging heeft neergeschoten, — maar dat niettemin het lichaam van de getroffene niet in het huis is gevonden. Dat moet dus zijn weggehaald door vrienden van hem, die hem om de een of andere reden daar niet wilden laten.

— Maar dan zouden er twee geheimzinnige kanten aan de kwestie zijn, hernam Brand, want als Benatzky Brand niet neerschoot — wie deed het dan? Je zei immers dat de straat bijna geheel verlaten was?

— Inderdaad, het was er zeer stil, maar vergeet niet, Charles, hoe ver een goed geweer draagt.

— Een geweer? herhaalde Brand verwonderd. Maar dan zou de dader zich in een der huizen aan de overzijde hebben moeten ophouden.

— Waarom zou dat niet kunnen. Uit een der ramen van de koffiekamer in de Roxy Bioscoop bijvoorbeeld, of uit de projectiecabine, die met de achtermuur aan de straat grenst, kan men heel gemakkelijk een schot lossen naar de overzijde.

Zacht met elkander pratend had-

den de twee vrienden het restaurant verlaten, en pas toen zij buiten waren, vroeg Brand heel zacht pratend:

— Heeft Crampton je niet herkend?

— Maar, amice, zou ik hier dan zo rustig lopen? vroeg Raffles glimlachend.

— Wat ben je van plan te doen? vroeg Brand.

— Allereerst moet ik het adres van Benatzky zien te weten te komen. Waarschijnlijk woont hij samen met zijn zuster, die nu zeventien, achttien jaar moet zijn. Zij moet een begaafde kunstenaressen zijn, maar die, helaas, nog geen schilderij heeft kunnen verkopen, omdat de critiek haar nog niet « ontdekt » heeft. Dat meisje is nu geheel onbeschermd, en een weinig hulp zal ze wel nodig hebben. Benatzky kreeg van Crampton verlof om haar te schrijven. Ik zou wel eens willen weten of dat briefje inderdaad zijn bestemming heeft bereikt.

Dit was niet al te moeilijk, want Benatzky genoot enige bekendheid in de buurt van Greenwich Village, de artiestenwijk van New York, en binnen tien minuten hadden zij een lunchroom ontdekt, waar Benatzky vroeg placht te komen.

Van een reeds bejaarde serveerster vernam hij wat hij weten wilde, plus nog enige bijzonderheden, onder andere dat de zuster van Benatzky, Miriam, sedert een paar jaren het huishouden deed voor haar broer.

Het bleek een gewoon huurhuis te zijn, waar het tweetal woonde, dat verdeeld was in een paar flats, waaronder ook de zolderverdieping. Een lift was er niet, en de twee

mannen waren dus wel genoodzaakt de trap helemaal op te klimmen, want het atelier van het meisje, uitziende op het Noorden, was ingericht op de zolder. Het overige van die zolder was eenvoudig door houten tussenmuren ingericht tot een woning van twee vertrekken, waarvan er een tevens als keuken diende.

Een knap jong meisje zat, gekleed in een witte werkjas, niet ver van het grote schuine raam, en was ijverig bezig, een oud mannetje met een aartsvaderlijke baard, dat op een kleine verhoging zat, met houtskool te schetsen.

Zij wendde een weinig ongeduldig het hoofd om, maar stond langzaam en verbaasd op, toen zij de twee haar geheel onbekende heren zag binnentreden.

Zij veegde snel haar handen aan een doek af, en kwam naar de deur gelopen.

Raffles liet zijn blikken even rond gaan door het grote vertrek, keek naar de vele doeken, waarvan er enige ingelijst op ezels stonden, even naar het oude mannetje, dat daar zo geduldig poseerde, en zei toen, vóór het meisje iets had kunnen vragen:

— Ik moet u zeggen, Miss Benatzky, dat uw broer zich in een zeer onaangename positie bevindt. Hebt gij reeds een briefje van hem ontvangen?

Miriam maakte een beweging van schrik, en antwoordde ongerust:

— Ik heb niets ontvangen, mijnheer. Wat is er met mijn broer?

— Hij is — gij zult het binnen enkele uren toch in de krant lezen, — hij is gearresteerd op beschuldiging van moord, een moord die hij echter niet bedreven heeft, en hij bevindt zich in de macht van Com-

missaris Crampton.

— Van Crampton? Van die laag...

Zij zweeg plotseling, maar Raffles zei:

— Gij hoeft niets te zeggen. Ik zie dat ik de zaak goed heb ingezien. Ik moet even met u spreken, nu dadelijk, en onder vier ogen. Kan die oude man niet worden weggezonden? Aarzel niet — wij zijn uw vrienden.

Het meisje weifelde en keek op het wekkerklokje, dat op een plank stond.

— Ik heb hem voor een uur poseren betaald, en daar ontbreekt nog een kwartier aan, en — ik ben, helaas, niet in staat, zo vaak mij een model te permitteren als ik wel zou willen...

Raffles liet haar niet uitspreken, maar drukte het oude mannetje een tien dollarbiljet in de hand, en zei, met zijn hand op de schouder van het model:

— Dat is voor u, beste man; voor vandaag is het werk afgelopen. Tot een volgende keer. Miss Benatzky zal je wel weten te vinden.

Het oudje knikte dankbaar en verheugd naar het bankbriefje en maakte toen, zo vlug als zijn oude benen hem wilde dragen, dat hij wegwkwam.

Zodra de deur achter hem dicht was trad Raffles vlug weer op het meisje toe, dat op een stoel was gaan zitten, en deelde haar in het kort mede, wat er gebeurd was. Hij eindigde met de woorden:

— Het is zeker wel anderhalf uur geleden sedert uw broer het briefje heeft geschreven. Het had dus...

Hij zweeg plotseling, want zijn scherp oor had voetstappen op de trap gehoord, die naderbij kwamen.

Raffles opende geruisloos de deur, keek door de kier, luisterde nog even, en sloot deze toen weer snel.

— Ga weer voor uw ezel zitten, fluisterde hij het meisje toe. Daar is een politieagent. Ik kon nog juist zijn pet zien onder aan de trap. Hij vroeg aan een der benedenburen naar uw woning. Vlug! Misschien komt hij het bewuste briefje brengen. Wij verbergen ons.

Raffles en Brand slopen achter het tochtscherm, het meisje verbaasd achterlatend. Zij nam weer voor haar ezel plaats, en zat daar nog nauwelijks, of er werd op de deur geklopt, die dadelijk daarop werd geopend door een agent van politie, die zonder verdere compli-

menten binnentrad.

Miriam wendde hem haar gelaat toe, en vroeg:

— Waaraan heb ik uw bezoek te danken? Mijn naam is Miriam Benatzky. Komt u mij het briefje van mijn broer brengen?

Er klonk grote verbazing en ook wantrouwen in de stem van de man, toen hij zei:

— Een briefje van uw broer? Hoe weet u...? Van een briefje weet ik niets. Ik kom u verzoeken, dadelijk met mij mee te gaan naar het hoofdbureau van politie, want Commissaris Crampton heeft uw verklaringen nodig in verband met een geheimzinnige zaak.

HOOFDSTUK III

DE POLITIEAGENT EN HET MEISJE

Het bleef even stil in het atelier, en toen zei het meisje met een stem die trilde van vrees en onzekerheid:

— Kunt u mij niet zeggen waar het over gaat? Toch niet voor... dat geval van mijn broer? Ik weet zeker dat hij onschuldig moet zijn.

— Onschuldig? ... onschuldig? Waar hebt u het over en hoe kunt u weten dat hij onschuldig is, als ik nog niet eens over schuld heb gesproken? vroeg de agent, en weer klonk er wantrouwen in zijn stem.

— Iemand die het zag gebeuren, is het mij komen vertellen, antwoordde het meisje haperend.

— Zo... zo...? En wist die iemand ook, dat uw broer u een briefje mocht schrijven?

— Ja, dat wist hij ook, antwoordde het meisje.

— Nu, dat is vreemd. Wat dat briefje betreft, — natuurlijk krijgt u dat nog wel. De commissaris zal het u wel persoonlijk ter hand willen stellen. Kleed u aan, en ga mee.

— Neen... ik ga niet mee... klonk de sidderende stem van Miriam Benatzky.

— U behoeft ook niet mee te gaan, Miss Benatzky, zei Raffles bedaard, te voorschijn komend. Ga weg, man, en kom terug met een schriftelijk bevel tot voorgeleiding.

De grof gebouwde agent keek Raffles van top tot teen aan, en zei sarcastisch:

— Zo, zit de vork zo aan de steel; ik geloof dat wij elkaar kennen. Gij zijt de getuige, die zich aangemeld heeft in verband met de moordanslag, niet waar?

— En gij zijt het, die Benatzky gearresteerd heeft, zei Raffles koel. Dat is dus een uitgemaakte zaak. En ga nu maar heen, want zolang ik hier ben, gaat Miss Benatzky niet met u mee. Ik zal het weten te beletten. Er bestaat geen enkele reden voor, en gij weet dat zelf heel goed, maar Commissaris Crampton wil haar onder een voorwendsel op zijn bureau lokken.

De agent was vaal van woede geworden en maakte een dreigende beweging in de richting van Raffles, terwijl hij de gewaande oude heer minachtend opnam.

— Die woorden kunnen u nog wel eens opbreken, ouwe heer, snauwde hij. En bemoei u nu niet langer met zaken die u niet aangaan. Gij gaat met me mee...

Hij greep het meisje ruw bij de arm, maar dat was de laatste beweging die hij kon maken, want een halve seconde later wankelde zijn zwaar lichaam als een schip in de storm, en toen smaakte hij in zijn volle lengte op de vloer. Raffles had hem een linkse directe toegediend, die raak was.

Vervolgens wendde hij zich tot het meisje, en zei:

— U kunt hier niet blijven, Miss Benatzky, zolang uw broer er niet is om u te beschermen. Het is maar al te duidelijk wat die schurk van een Crampton in zijn schild voert. Hebt u hier in de stad bloedverwanten?

— Geen enkele. Ik heb niets dan mijn broer. Wij staan met z'n tweeën alleen op de wereld.

— Dan zullen wij u een goed hotel bezorgen.

Ten proef aan tal van verwarde gevoelens, maar uit instinct gehoor-

zamend aan die bevelende en toch zo vriendelijke stem, pakte Miriam Benatzky snel wat goed bijeen in een handvalies, schoot haar mantel aan, zette een strohoedje op, en keek eens rond.

Raffles begreep wat er in haar gedachten om moest gaan, en zei, haar bij de hand nemend:

— Maak u maar niet ongerust; — het zal niet lang meer duren, of gij kunt hier weer aan het werk gaan, — maar ik beloof u dat gij dan beveiligd zult zijn tegen de willekeur en het machtsmisbruik van mannen als die Crampton.

— Maar mijnheer, — ik weet eigenlijk nog niet eens...

— Wie wij zijn? Wij zijn vrienden; geloof mij. Onze namen doen er voor het ogenblik weinig toe, maar wij zullen ons er voor spannen om de onschuld van uw broer aan het licht te brengen. Wij zullen de ware dader opsporen — en wij zullen hem weten te vinden. Maar nu moeten wij weg en gij moet althans voor een week afscheid van uw atelier nemen. Nog één woord voor wij dit huis verlaten; — gij weet nu wat er gebeurd is; zoudt gij mij niet met enkele woorden kunnen toevertrouwen waarom uw broer die Hope zo haatte?

— Hope was een vroegere vriend van hem — een lid van dezelfde — van dezelfde bende, waarvan mijn broer deel uitmaakte. Hope hield niet op mij te achtervolgen met verzoeken en zelfs met dreigementen; hij wilde dat ik zijn leven zou delen... ook... ook in de misdaad...

— Dan kan ik mij het optreden van uw broer zeer goed begrijpen, en ik zal er voor zorgen, dat alles spoedig opgeheldend zal zijn.

Het drietal verliet nu het huis, en een straat verder vonden zij de auto van Raffles, die door de reusachtige Henderson daar was geparkeerd, nadat Brand hem had opgebeld.

Allen stapten in, nadat Raffles Henderson het adres had opgegeven van een Sheraton Hotel in de buurt van het Central Park.

Toen Henderson voor het Sheraton Hotel stopte, zei Raffles:

— Een paar wenken voor wij voorlopig afscheid van u nemen. Wij hebben met een sterke tegenpartij te doen. Blijf zoveel mogelijk binnenshuis en kom vooral niet in Manhattan. Schrijf u in het hotelregister in onder de naam Hunter, Miriam Hunter. Wij weten dan naar wie wij moeten vragen, als wij u willen spreken. Hier is het nummer dat gij kunt opbellen, als gij mij nodig hebt, en maak u over het lot van uw broer niet al te bezorgd, want ik geef u de verzekering dat wij hem zullen weten te bevrijden. Verlies de moed niet, wij zullen de ware daders weten op te sporen. En — wellicht kunt gij ons daarbij ook helpen. Die Stanley West moet een smokkelaar zijn geweest. Kent gij die man misschien?

Het meisje schudde het hoofd en zei op besliste toon:

— Neen, die naam is mij volkomen onbekend. Ik weet ook zeker dat Conrad hem niet gekend heeft.

— Ik vermoed dat die West niet alleen een smokkelaar maar ook een gangster is geweest, zei Raffles peinzend. De methoden van zijn vijanden om met hem af te rekenen, wijzen daarop. Gij zult u nog wel her-

inneren, hoe het bendevoofd Anastasia in de scheersalon van ditzelfde hotel is neergeschoten met een sten-gun, toen de kapper hem onder handen had. Maar nu zal ik u verder niet ophouden. Vertrouw op ons. Gij zult geregeld bericht ontvangen. Tot ziens, en vrees niets.

Raffles opende het portier, en het meisje stapte uit. Hij zag hoe zij het hotel binnen ging, wachtte nog enkele minuten, en zag haar even voor het balkon van een kamer op de 4de verdieping. Toen was hij gerust en gaf Henderson opdracht weg te rijden. Nadat hij tien minuten in diep gepeins verzonken had gezeten, begon hij:

— Het is duidelijk, Charles, dat die Stanley West vermoord is door bendenoten, die dus redenen moeten hebben gehad om hem uit de weg te ruimen. Het is nu alleen de vraag, uit te vinden, tot welke groep die West heeft behoord.

— Dat zal niet gemakkelijk zijn, meende Brand hoofdschuddend. Op hulp van de politie behoef je niet te rekenen.

— Tenminste niet van dat deel der politie, dat onder bevel staat van Crampton. Hé... kijk eens, zo viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij zijn vriend aanstootte, daar heb je waarachtig al een jongen met de vroege middagedities. Het voorval geldt in een stad als deze waarschijnlijk voor een feit van ondergeschikt belang, maar het is toch mogelijk dat wij een klein berichtje vinden, waaraan wij iets hebben. Hei daar, jongen!

HOOFDSTUK IV

GERODDEL

Raffles had het portier geopend, Henderson stopte, de jongen kwam toesnellen, en Raffles kocht een blad.

Het bericht was zeer tendentieus, en de journalist, die het geschreven had, deed het reeds voorkomen, alsof er aan de schuld van Benatzky zelfs niet te twijfelen viel.

Maar wat voor Raffles van meer belang was, was het feit, dat er betreffende Stanley West enige zaken werden vermeld, die zijn onderzoek in niet geringe mate zouden kunnen vergemakkelijken.

De man bleek inderdaad een gangster te zijn, en toevalligerwijze van dezelfde bende, als waartoe enkele jaren geleden Conrad Benatzky had behoord. Als terloops werd er van hem gezegd, dat hij een vrij geregelde bezoeker was van het Alhambra, een inrichting, die Variété-Theater, Bioscoop en Nachtkroeg tegelijk was, en waarvan een zekere Cassini de eigenaar was.

Raffles overhandigde het blad zwijgend aan Brand, en toen deze op zijn beurt het bewuste bericht gelezen had, zei Raffles nadenkend:

— Ik had niet vermoed, dat wij al zo spoedig opnieuw met dat Alhambra te maken zouden hebben, amice. Wij hebben daar een paar onaangename uurtjes doorgebracht, in dat samenstel van oude, bij elkaar getrokken huizen. Want het staat, dunkt mij, vast, dat in dat fraai versierde rovershol gezocht moet worden naar de werkelijke dader. Ook moeten wij te weten zien

te komen, wat West nu precies heeft gedaan, hetwelk hem de wraak van zijn medeplichtigen op de hals heeft gehaald. Hij hield er een minnares op na, staat er hier te lezen, een Spaanse danseres, of tenminste een dame, die als Spaanse danseres optrad, en die Carmen Majos heet. Zij weet er misschien wel meer van. Wij zullen er vanavond eens een kijkje gaan nemen, amice, maar zullen dan zo verstandig zijn, van vermomming te veranderen, want Crampton moet wel zonderlinge opvattingen hebben opgedaan betreffende het oude heertje dat hij als getuige heeft gehoord, en dat een van zijn agenten heeft neergeslagen. Charles er is heel wat werk voor ons te doen. Maar eerst gaan wij lunchen, want met een lege maag is het niets gedaan.

Het was reeds half vier in de namiddag, toen Raffles en Brand eindelijk opstonden van deze late lunch.

Zij vermomden zich weer op een grondige wijze, voorzagen zich van alles wat zij nodig konden hebben, en trokken tegen het vallen van de avond, weer zuidwaarts.

Henderson kreeg, zodra zij Broadway waren ingereeden, opdracht de auto te parkeren op de hoek van de Vier en Twintigste Straat.

De twee vrienden vonden het Alhambra zo goed als geheel bezet, en Mr. Cassini behoefde zeker niet te klagen over de ongunst der tijden. Het publiek bestond voor een groot gedeelte uit lieden, die zich weinig

stoorden aan malaise of welvaart, want het waren meestal speculanten, effectenmakelaartjes van slechte faam en ook drank- en cocaïne-smokkelaars, verdachte theateragenten, dieven en nog meer van dat uitvaagsel der maatschappij.

Naar het uiterlijk beoordeeld zou men dat niet zeggen, want al die heren droegen fijne avondkleding, en waren vergezeld door dames, wie het aan juwelen niet scheen te ontbreken, en die daarvan zelfs te veel hadden.

Wat dat laatste betreft moest een vrouw, die geheel alleen, niet ver van het toneel zat, wel de aandacht trekken.

Heel jong was zij niet meer, zeker vijf of zesendertig jaar maar zij was nog steeds een schoonheid met haar grote, donkere, glanzende ogen, waarin nu echter een sombere gloed lag, het dikke, ravenzwarte haar en de fraai gevormde lippen, die geen lipstick behoeften.

Elke ouvreuse ter plaatse had kunnen zeggen dat die vrouw Carmen Majos was, de voormalige danseres, de « weduwe » van de zo noodlottig om het leven gekomen gangster Stanley West.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles en Brand onmiddellijk na hun binnenkomen, de nabijheid van die vrouw zochten; zij wachtten zich er wel voor daarbij te veel op de voorgrond te treden, want in 't Alhambra werden vreemdelingen steeds eenigszins wantrouwend opgenomen, en ook bestond de mogelijkheid, dat een der aanwezigen door hun vermomming heen zag en hen herkende.

Er zaten daar een paar lui met tamelijk ongunstig uiterlijk, ringen

met diamanten en robijnen aan de vingers, die door Raffles en Brand onmiddellijk herkend werden omdat zij nog pas kort te voren — al was het dan in een slecht verlichte kelder — met hen te maken hadden gehad, en wel op een hardhandige manier.

Al spoedig merkten de twee vrienden op dat er een zekere geladenheid in de atmosfeer was.

Velen keken tersluiks naar Carmen Majos, die daar eenzaam zat als de Godin der Wraake, met sombere blikken om zich heen ziende.

— Zou zij het al weten? vroeg Brand zacht.

— Bedoel je — dat West vermoord is? zei Raffles. Natuurlijk weet zij dat maar zij weet niet wie het gedaan heeft, en zij is zoekende. Let eens goed op haar gezicht. Zij zou in staat zijn, hier midden in de zaal met haar korte dolk, die zij altijd tussen haar kouseband draagt, aan te vliegen op de sterkste man, als zij de zekerheid had, dat hij haar aimant had vermoord.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of er naderde langs het gangpad een rosblonde vrouw, tamelijk lang en slank, in gezelschap van een breed geschouderde heer, om wiens geweldige schouders de tuxedo gespannen zat als het vel om een paling.

Die krachtpatser was niemand anders dan Ben Toby, de zwaargewichtbokser, die een half jaar geleden vanwege een groot schandaal, de ring voorgoed vaarwel had moeten zeggen. Wat hij thans voor beroep uitoefende wist niemand, maar zijn vrienden zeiden, dat hij niets behoefde te doen, omdat zijn bijeengebokst kapitaal ruimschoots vol-

doende was, hem tot in lengte van dagen een gemakkelijk leventje te bezorgen.

Het werd nog een beetje stiller, en men keek met zeer gemengde gevoelens toe, hoe de rosblonde vrouw langzaam en schijnbaar zonder haar te zien Carmen Majos naderde.

Sommige bezoekers keken vol vrees, andere ongerust, maar verreweg de meeste keken spottend en in spanning toe.

De rosblonde vrouw was Carmen Majos nu dicht genaderd, en zei, schijnbaar zonder haar te zien, tot haar metgezel, en zo luid, dat men het wel zes tafeltjes verder kon horen:

— Ze draagt zeker wel voor minstens drie dollars glas aan haar lijf.

Er was geen naam genoemd, Carmen Majos was zelfs niet aangekeken, maar deze vloog op, alsof een wesp haar had gestoken, was met één enkele sprong vlak voor de vrouw met de zegroene ogen, die echter geen stap achteruit week, plaatste haar handen in de zijde, en zei sissend:

— Sloeg dat soms op mij, rood varken?

— Wie de schoen past, moet hem maar aantrekken, zei de ander schouderophalend, en keek de Spaanse recht in het gelaat.

— Herinner je je niet meer, dat ik je eens een toontje lager heb laten zingen, mooie dame, en dat ik je heb toegetakeld, dat je twee weken niet kon optreden?

— Jawel, maar ik herinner me óók, dat Toby jouw mooie West een paar uren later half dood heeft geranseld. Toen kon hij niet optreden, langer dan twee weken niet.

En nu kan hij het helemaal niet meer, — nu ze hem een kopje kleiner hebben gemaakt.

De vrouw begon hysterisch te lachen, met de ogen bijna geheel dicht geknepen.

Carmen was bleker geworden dan een lijk, en balde dreigend haar vuist.

Toby maakte aanstalten om tussenbeide te komen, maar de vrouw ging sarrend door:

— Laat maar Ben. Ze doet me niets, ze is getemd, het schatje. Zij is haar lieve Stanley West kwijt, en die ligt morgen al stijf in zijn kistje. Die zal het nooit meer doen, en geen geheimen verraden, en niet in andermans wijk gaan grasduinen. Hij heeft twee kogeltjes in zijn corpus, en die hebben zijn einde verhaast. En pirlala lag in zijn kist, en pirlala was dood!

— En Conrad Benatzky deed het niet, kreng, dat weet je heel goed, gilde Carmen Majos half razend. Een van jullie heeft het gedaan, en ik zal...

Ineens werd de rosharige vrouw ruw bij de arm achteruit getrokken. Het was Cassini in eigen persoon, die heftig, maar niet al te luid, zei:

— Dolly, je houdt nu je mond, als ik je beleefd verzoeken mag... Jij praat vannacht veel te veel, en vergeet dat er gekletst kan worden.

— Laat haar los, Cassini, zei Ben Toby ruw. Ik duld niet dat een ander mijn vrouw in het publiek bij de arm grijpt.

— Jij kunt met je vrouw naar de hel lopen, als jullie niet weten hoe jullie je in een openbare gelegenheid moeten gedragen, zei Cassini onbevreesd. Stanley West is dood. Dat is heel jammer voor hem en voor Car-

men Majos. Maar nakaarten heeft geen zin. Afgelopen. Als jouw vrouw Carmen wil sarren, dan moet ze dat maar ergens anders doen.

Toby haalde zijn schouders op, en zei grimmig, en op zachte toon:

— Jij weet bliksems goed, Cassini, dat de zaak tegen Benatzky al lang in kannen en kruiken is. Maar jij deed ook beter je mond te houden, Dolly. Je hebt haar waarachtig niets te verwijten. Kom, laten we gaan.

Met tegenzin liet Dolly Blister, die nog geen jaar geleden verkoopster-tje was bij Wannemaker, en via koormeisje bij het bendewezen was verzeild, zich wegvoeren door de voormalige bokser.

Carmen Majos bleef nog even onbeweeglijk op dezelfde plek staan, haar vijandin met fonkelende ogen nastarend, voor zij weer ging zitten, en met een enkele teug haar glas leeg dronk.

Raffles bleef voorzichtigheidshalve nog enige minuten over onverschillige onderwerpen praten, tot hij op een gegeven ogenblik op zachte toon zei:

— Die rode duivelin weet het, Charles. Je hebt het zelf gehoord, er behoeft niet aan getwijfeld te worden dat zij weet wie de schoten op Stanley West heeft gelost.

En kijk nu eens naar het gezicht van Carmen Majos. Zij heeft natuurlijk net als ik begrepen dat die Dolly Blister op de hoogte is van alle feiten.

Brand knikte toestemmend met het hoofd, en zei toen:

— Zou die Dolly Blister ook weten hoe en waar Edward Hope is weggemoffeld?

— Dat is niet onmogelijk, amice.

Het was in zijn eigen huis waar Benatzky hem opzocht; het is een heel oud huis, en het is mogelijk, dat men er ook langs een andere weg dan door de voordeur kan binnen komen en uitgaan. Gangsters houden van dat soort huizen. Het is dus best mogelijk dat vrienden van Hope, kort na het vallen van de schoten zijn binnen gekomen, en toen de gewonde voor alle zekerheid in veiligheid hebben gebracht. Ze zullen hem in een auto hebben meegenomen.

— Maar de politie moet dan toch bloedsporen hebben gevonden.

— Misschien zijn die uitgewist, door dezelfde mannen, die Hope hebben weggedragen, ofschoon ik niet goed begrijp, waarom zij dit zouden hebben gedaan, tenzij — —

Raffles zweeg plotseling, en zat even met gebogen hoofd na te denken. Toen keek hij Brand weer aan, en vervolgde zacht:

— Tenzij het dezelfde lui waren, die uit de cabine van de bioscoop op West geschoten hebben. Als Edward Hope, ondanks zijn wonden, de kracht heeft gehad om alles aan die mannen, die hem wilden wegvoeren, te vertellen, wat er gebeurd was, kunnen dezen toen zij voor het raam staande, het lijk hebben zien liggen, op de inval zijn gekomen de schuld op Benatzky te schuiven. Dat ging het gemakkelijkst door Hope eenvoudig weg te voeren, en ieder spoor van de bloedige twist uit te wissen.

— Die verklaring is zeer aannemelijk, meende Brand. Op die wijze kon Hope zich wreken op zijn vijand Benatzky.

— Ja, maar veel hebben wij aan deze gegevens niet, Charles, het is

allemaal theorie en wij moeten be-
wijzen hebben. Daarom zullen wij
die Dolly Blister eens van nabij ga-

deslaan, want vroeg of laat zal zij
ons wel op het spoor brengen met
de ware dader of daders.

HOOFDSTUK V

DE FLAT VAN DOLLY BLISTER

Raffles en Brand bleven nog om-
streeks een kwartier op dezelfde
plaats zitten, en dronken een glas
champagne, waarover Cassini de
vrije beschikking scheen te hebben,
en waarnaar de detective MacFarlan
zo ijverig, maar vruchteloos, gezocht
had op die gedenkwaardige nacht,
toen Raffles in zijn handen viel.

Juist toen de beide vrienden toe-
vallig aan hem dachten, verscheen
de grote gestalte van de detective op
de drempel van de brede klapdeu-
ren, zeer toepasselijk versierd met
blozende, mollige engeltjes, zijn
breedgerande hoed diep in zijn voor-
hoofd getrokken, en liet zijn onder-
zoekende blikken langzaam door de
zaal gaan, zonder een spoor van
vrees, ofschoon hij moest weten, dat
zeker de helft van de aanwezigen
geen seconde zouden aarzelen, hem
een paar kogels door het lichaam te
jagen, indien zij daar de kans toe
kregen.

— Hij schijnt op jacht te zijn, zei
Raffles zacht. Ik weet niet waarom
ik dat denk, maar ik geloof dat ook
onze waarde MacFarlan niet zo vast
overtuigd is van Benatzky's schuld.
Wie weet is ook hij op zoek naar
de ware moordenaars.

Carmen Majos had MacFarlan
ook in het oog gekregen; zij sprong
op, snelde de zaal door, greep hem
bij de arm, en zei iets tot hem, waar-
op de detective een kalmerend ge-

baar maakte, en de vrouw met een
zoet lijntje met zich meevoerde.

— Wat zouden ze gaan doen?
vroeg Brand verwonderd.

— Wel, dat is, dunkt mij, duidel-
lijk. De twist met Dolly Blister
werkt nog na, en in haar woede
heeft zij MacFarlan haar vermoede-
dens medegedeeld die dezelfde zijn
als de onze. Het zou een zegepraal
voor haar zijn, als zij haar vermoor-
de minnaar kon wreken, en daarbij
ook nog een overwinning behalen
op haar gehate mededingster. Want
het is duidelijk, dunkt mij, dat de
daders vrienden zijn van Dolly Blis-
ter.

— Je gebruikt steeds de meer-
voudsvorm. Hoe weet je dat er meer
dan één moordenaar is geweest?

— De bendeleden oefenen zulke
wraaknemingen in negen en negen-
tig van de honderd gevallen min-
stens met zijn tweeën uit, Charles;
dikwijls zijn het er zelfs drie of vier.

Terwijl hij dit zei had Raffles
voortdurend het oog gehouden op
Carmen Majos, die nog maar vaag
zichtbaar was in de vestibule, en
nog altijd met drukke gebaren stond
te praten tegen de detective, die
vol aandacht scheen te luisteren.

Brand volgde even zijn blik, en
vroeg toen:

— Wat zou Crampton doen, als
de ware moordenaars werden ge-
vonden?

Als zij bekennen, zou hij natuurlijk verplicht zijn, Benatzky vrij te laten, tenminste wanneer hij geen kans ziet, winst te kloppen uit die geheimzinnige verdwijning van Hope. Zolang die man niet is gevonden, ziet het er voor Benatzky niet zo goed uit. Maar voor het wettige bewijs is natuurlijk in de eerste plaats nodig, dat het slachtoffer wordt teruggevonden, dood of levend.

Er verliepen een paar minuten, en toen kwam MacFarlan weer terug in de zaal, maar nu alleen. Hij vatte post bij de deur, en liet zijn scherpe blikken over de aanwezigen gaan. Voor een kort ogenblik bleven zijn ogen ook rusten op Raffles, maar het was duidelijk, dat hij in hem niet de man herkende, die hij zelf nog pas een paar dagen tevoren gearresteerd had, en die op zulk een slimme wijze zijn vrijheid had verwonnen.

Tenslotte bleven de arends-blikken van de detective zich vasthechten aan Ben Toby, die weer was binnen gekomen, en aan Dolly Blister, die nu stond te praten met een andere vrouw, nu en dan schel lachend, en het hoofd in de nek werpend.

— Hij ziet er uit als een jacht-hond, die wild op het spoor is, mompelde Brand. Zou hij hier soms tot een arrestatie durven overgaan?

— Dan zou hij bewijzen moeten hebben, Charles. Hij heeft in het geheel geen aanwijzing, behalve de betichting van Carmen Majos, die al evenmin bewijzen zou kunnen aanvoeren. De bende telt zeker vijf of zeshonderd leden, en zoek er dan de man maar uit, die het gedaan heeft.

Raffles was opgestaan om weg te gaan, toen hij zag dat Carmen Majos weer binnen kwam, met een geheel veranderd gezicht langs de detective liep, zonder hem zelfs aan te kijken, en tenslotte in de buurt kwam van Dolly Blister.

Zij scheen geheel gekalmeerd te zijn, en sprak zelfs even met haar roodharige tegenstandster, alsof er niets gebeurd was.

Raffles sloeg haar aandachtig gade, nam toen Brand onder de arm, en verliet met zijn vriend de zaal, als twee mannen die hun vermaak ergens anders gaan zoeken.

— Wij gaan naar haar huis, Charles; het is hier dicht bij. Misschien vinden wij daar wel wat. Voorlopig is er geen sprake van, dat ze thuis komt.

— Bedoel je het huis van Carmen Majos?

— Neen. Ik bedoel de flat van die dame met haar rode haar. Zij woont hier een eind vandaan, in een van de oudste straten van New York. Het zal niet lang meer duren, of ook daar zullen de wrakke aftandse huizen worden afgebroken om plaats te maken voor een of andere wolkenkrabber. Hier is James al.

Zij waren de geparkeerde auto genaderd, waar Henderson achter het stuurwiel zat, en Raffles vroeg hem onmiddellijk:

— Niets bijzonders gehoord of gezien, James?

— Niet veel, mylord. Ik heb heel wat... hm... heren zullen we maar zeggen... gezien in fijne kleren, en met geen erg fijne gezichten, maar dat is voor deze buurt toch zeker niets bijzonders. En dan kwam ook inspecteur MacFarlan voorbij.

— Nu, breng ons dan maar gauw

naar de Marketfieldstreet. Het is een smalle straat in het verlengde van de Battery, die je wel kent. Stop daar op de hoek van de South Street. Daar zal ik je nadere instructies geven.

Na een rit door de First Avenue stopte Henderson op de hoek bij de aanlegsteigers van de veerbotten naar Brooklyn, en Raffles en Brand stapten uit.

— Let nu goed op, James, zei Raffles. Wij gaan dat huis gaarginds binnen, met die oude topgevel. Rijd ginds de zijstraat in, dat is de Catherine Street, maar niet te ver, en parkeer de wagen daar.

— Goed, mylord, maar de wagen zal daar onmogelijk kunnen keren.

— Dat is ook niet nodig, James. Die straat loopt uit op East Broadway, een behoorlijk brede straat. Geef goed acht op de seinen die wij eventueel mochten geven. Niet onduidelig worden, James, want wij blijven waarschijnlijk wel minstens een uur weg.

— Ik zal goed opletten, mylord, beloofde de reus, die er niet het minst besef van had, wat er eigenlijk ging gebeuren.

In de Marketfieldstreet was geen levend wezen meer te bespeuren.

Raffles onderzocht snel de toestand. Er waren drie flats boven een boekwinkel en hadden een afzonderlijke ingang, die deugdelijk op slot was.

Er stond een straatlantaarn vlak voor het huis, af en toe kwam er iemand voorbij en het zou dus niet raadzaam zijn, zijn krachten aan die deur te beproeven.

— Het zal de schutting moeten zijn, Charles, zei Raffles.

— Ken je het huis dan? vroeg

Brand verwonderd.

— Ja, het is vroeger bewoond geweest door een luitenant van Al Capone, — een man die het ver heeft gebracht — tot op de elektrische stoel in Sing-Sing. Ongeveer drie jaren geleden ben ik er in geweest, — vluchtig wel is waar, maar in hoofdzaak kan ik mij de inrichting nog wel herinneren.

Zij liepen een donker zijstraatje in, dat niet eens een naam had, zagen in de verte de auto staan, en waren in een wip als volleerde acrobaten over de schutting, die een opslagplaats van de smalle straat scheidde.

Het was hier zo donker dat Raffles, die kattenogen scheen te hebben, Brand moest geleiden. De opslagplaats, die vol stond met balen en pakken, ledige kisten en kratten, tonnen en stapels planken, kwam uit op een tweede schutting, waarin een deur was die zich binnen vijf minuten opende onder de geoeffende vingers van Raffles.

Zodra zij aan de andere kant waren, zei Raffles zacht:

— Dit is het bewuste huis. Wij staan nu aan de achterzijde van het kantoor van de boekhandelaar. Die deur daar zal wel lastiger zijn, maar wij moeten er in.

— Kun je het in het donker doen?

— Ik vrees van niet. Licht eens bij met je zaklantaarn, maar voorzichtig. Spreid je jas zoveel mogelijk er over heen.

De deur had een uitstekend slot, en er verliepen een paar minuten voor Raffles het open had.

Zodra zij binnenshuis waren en de deur weer dicht was, zei Raffles tevreden:

— Tot dusverre gaat alles goed. Nu naar boven. Er is een achtertrap die, naar ik mij herinner, kraakt.

Zoveel mogelijk terzijde van de treden lopend, gingen zij naar boven, waar Raffles even zijn geheugen moest raadplegen, toen een gang inliep, een gesloten deur opende, op een soort portaal kwam, dat overdag licht ontving door een smal raam, en toen nogmaals een trap opging.

De twee vrienden bleven staan voor een flatdeur, met een yaleslot, en hier werd heel wat van Raffles bekwaamheid gevergd, maar toch gelukte het hem zonder al te veel sporen op het gladde koper achter te laten het slot te openen zonder het te forceren.

— Nu zijn we in de flat van Dolly Blister, zei hij eenvoudig, de deur weer voorzichtig in het slot duwend, na de kleine pas te hebben opgelicht. Onze teerhartige Dolly Blister beschikt over niet minder dan vier kamers. Men kan wel merken dat het haar goed gaat. De flat is een weinig vreemd ingedeeld. Zie je wel dat de zijkamer wel een halve meter hoger ligt dan deze slaapkamer? En wat zeg je van deze woonkamer, waar wel niet al te veel gewoond zal worden? En dwars daarop ligt weer de eetkamer, en de twee ramen zien — ja, het is zoals ik dacht, — op de achterzijde van de andere huizen uit, want er zijn hier waarachtig nog tuintjes, die echter die naam nauwelijks verdienen. Zij worden bijna allemaal gebruikt om wasgoed te drogen. Heb je het schrijfbureau gezien?

— Ja, er stond er een in de slaapkamer.

Zij liepen dezelfde weg weer te-

rug.

Raffles bukte zich naar het fraaie bureautje, dat tussen twee smalle ramen stond, glimlachte eens, en opende het zonder veel moeite. Het bevatte enige pakjes brieven, waarvan Raffles er een paar snel doorkeek.

— Daar hebben we niet veel aan; het zijn minnebrieven, fluisterde hij.

Hij wierp de brieven weer in het laatje, waarin hij ze had gevonden, trok een ander open, vond er een kleine revolver in, geladen en wel, liet die voor alle zekerheid in zijn zak glijden, en wilde juist het onderzoek voortzetten, toen hij snel de lade zacht dichtduwde, de klep van het meubel sloot, en scherp luisterde.

Hij knipte zijn zaklantaarn uit, trok de gordijnen voor het raam, die hij had gesloten, weer open, nam Brand bij de hand, en fluisterde, hem meetrekkend:

— Zij schijnt thuis te komen... en niet alleen. Ik hoor haar praten en lachen. Kunnen wij nog weg?

— Te laat. Zij is al op de boven-trap, maar hier is een gordijn, die een soort nis afsluit, waarin kleren hangen. Wij hebben geen andere keuze.

In de tastbare duisternis slopen de twee mannen dwars door het vertrek, en Raffles had Brand juist in een soort ingebouwde nis geduwd, achter een paar mantels en andere kleren, toen de deur open ging, het licht aanflitste, en de wat hese stem van Dolly Blister opgewekt klonk:

— Kom binnen, kom binnen, Carmen. En laten we als goede vrienden het afdrinken.

HOOFDSTUK VI

HET DRAMA IN DE FLAT

Het is zeker, dat Brand en Raffles beiden even verbaasd waren, over dit wel zeer krasse staaltje van vrouwelijke wispelturigheid, maar geen van beiden had de kans aan die verbazing uiting te geven, want het gordijn voor de nis werd eensklaps voor een deel terzijde geschoven, en zij zouden stellig gezien zijn, ook al werden zij grotendeels door de kleren verborgen, als de slordige bewoonster niet half op de tast en met het gelaat naar haar gast gewend, haar mantel aan een der haken had opgehangen, en onverschillig haar hoedje op de plank had geworpen, die de nis afdekte.

Ondertussen praatte zij voort:

— Jij bent zo net op je kleren; leg je mantel maar op het bed, en je hoed er bij.

Toen ging het gordijn met een ruk weer dicht, en Brand haalde verlicht adem.

Opnieuw klonk de stem van Dolly:

— Ga jij maar vast naar de huiskamer. Ik kom dadelijk bij je. Denk om het trapje.

— Ik weet de weg... haast je niet, klonk de opgewekte stem van Carmen Majos, en toen hoorden de twee mannen in de nis haar lichte schreden op het trapje naar het hoger gelegen vertrek. Zij hoorden hoe de deur gesloten werd en toen haar snelle, lichte stappen over het kleed.

Er werd een sleutel in een slot gestoken, en Brand greep onwillekeurig Raffles bij de arm, want Dol-

ly Blister had de klep van haar secretaire geopend.

Nu trok zij een laatje open, en er klonk een zachte kreet van verbazing...

— De revolver...! zij mist haar wapen, fluisterde Brand aan het oor van Raffles, die bevestigend met het hoofd knikte.

Vlug werden er nog meer laatjes open getrokken, toen werd de klep van het meubel weer gesloten, er klonk een zachte uitroep van ongeduld, en hun geoefende oren hoorden het openen en weer dichtknippen van een damestas.

Onmiddellijk daarop werd de tussendeur weer geopend, het werd donker, en er klonken schreden op het trapje.

Toen werd alles stil, en Raffles fluisterde Brand toe:

— Carmen Majos heet tegenwoordig schat, of beter gezegd, sedert een uur, maar Dolly Blister schijnt haar liefste vriendin veiligheidshalve toch maar met een revolver vlak bij de hand gezelschap te willen houden.

— Ik begrijp niet waarom Carmen zo plotseling is omgeslagen, fluisterde Brand. Wat doet zij hier? Denkt zij soms met list of geweld het geheim van de misdaad aan Dolly te kunnen ontfutselen?

— Wat zij beoogt zullen wij wel gauw weten, hoop ik, meende Raffles.

— Wat ga je doen?

— Die twee beluisteren, natuurlijk.

— Wat zou zij uit haar tas genomen hebben?

— Ik denk dat zij nog wel over een tweede revolvvertje beschikt. Loop heel zacht, en houd mij bij de arm. Zij hebben de tussendeur open gelaten, zie ik.

De twee mannen slopen door het vertrek, in de richting van de smalle tussendeur, die zich vóór het trapje bevond. Er werd daar een soort gangetje gevormd, nauwelijks een meter lang, en zij zagen het zwakke schijnsel uit de woonkamer nog voor zij het trapje bereikt hadden.

Hier bleven zij staan luisteren, en toen klonk, bijna vlakbij, de stem van Dolly Blister:

— Wij zullen het afdrinken, Carmen. Ik heb een lekker drankje in huis. Triplesec. Ja, de jongens zorgen goed voor mij.

Raffles zou wel een blik in de helder verlichte kamer willen werpen, maar hij begreep dat hij dan onmiddellijk zelf ook gezien zou worden.

Hij keek om zich heen en zijn oog viel op een spiegel met geslepen rand, bevestigd boven op de ouderwetse, mahoniehouten toiletdoos, die op een kleine, ronde tafel stond.

Hij sloop er heen, en draaide de doos zodanig, dat hij, staande naast het trapje in het donker, in de spiegel juist een gedeelte van de aangrenzende kamer kon overzien.

Eerst zag hij niets anders dan de knieën, de slanke benen en de schoentjes van Carmen Majos, die waarschijnlijk uitgestrekt in een gemakkelijke stoel lag.

Toen kwam Dolly in de spiegel in haar geheel te zien, druk heen en weer lopend.

Zij opende een muurkastje, nam

er een schotel met gebak en fruit uit, een kristallen flacon en twee glazen, een doos sigaretten, en plaatste een en ander op een tafeltje. Toen verdween zij uit het gezichtsveld, want ook zij had zich in een gemakkelijke stoel laten vallen.

Duidelijk klonk haar stem toen zij zei:

— Vooruit, meld, wij klinken op elkaars gezondheid. Ik ben oprecht blij, dat je mij gevraagd hebt, het weer goed te maken. Wat gebeurd is, is gebeurd. Laten wij ons liever een stuk in onze kraag drinken, want wij leven maar één keer.

De twee mannen keken vanuit hun schuilplaats met gespannen aandacht in de spiegel, en zagen iets merkwaardigs. De hand van Carmen Majos, kenbaar aan de ring met de grote topaas, en met het glas in de hand zakte langzaam naast de stoel-leuning, en toen vroeg haar stem:

— Wat is dat voor een schilderij?

De twee mannen konden Dolly Blister niet zien, maar stellig keek zij in een andere richting, want snel keerde de hand van Carmen het volle glas om in de aarde van een grote, porseleinen bak, die, gevuld met kamerplantjes, op een laag tafeltje vlak bij haar stond.

Het was duidelijk dat zij opzettelijk in die stoel met de hoge zijleuningen was gaan zitten, waardoor het haar mogelijk was, snel het glas om te keren als haar gastvrouw maar even een andere kant uitkeek.

Raffles en Brand zagen dat er wat meer tekening in de bedoelingen van de Spaanse kwam. Dat bleek nog duidelijker toen de slanke figuur van Dolly Blister plotseling weer in de spiegel zichtbaar werd, bezig met het opnieuw vullen der glazen.

Na een half uur was Dolly tamelijk wel beschonken, en de twee vrienden vroegen zich af waarop het zou uitdraaien, toen Raffles met een ruk het hoofd omwendde, daar zijn uiterst geïnteresseerd oor een flauw gerucht gehoord had in de gang.

Hij fronste de wenkbrauwen, en stootte Brand aan, terwijl hij met het hoofd in de richting van de gangdeur wenkte.

— Onraad, fluisterde hij. Er gebeuren raadselachtige dingen in dit huis. Er schijnt daar nog meer bezoek te komen, dat echter niet naar binnen durft te gaan, of een goede gelegenheid afwacht.

Terwijl Raffles dit in het oor van Brand fluisterde, was daarbinnen het onderwerp van gesprek veranderd.

Het tweetal vrouwen had het nu over de moordaanslag in de Twaalfde Straat.

Raffles en Brand konden het gesprek niet woord voor woord volgen, maar het bleek hun, dat Carmen Majos het deed voorkomen alsof het haar niets kon schelen dat Stanley West was doodgeschoten.

— Wat ga je doen? vroeg Dolly Blister eensklaps.

— Een ogenblikje — een sigaret uit mijn mantelzak halen. Die van jou smaken me niet.

Raffles en Brand hadden maar juist de tijd, snel hun luisterpost te verlaten, en daar er geen andere schuilplaats was, waren zij wel genoodzaakt, weer achter het gordijn voor de nis een toevlucht te zoeken.

Zij waren daar nauwelijks, of Carmen kwam binnen, na vlug de drie tredjes te zijn afgestapt.

Zij draaide echter de schakelaar bij de tussendeur niet om, en even-

min trad zij op de klerennis toe, zoals de twee mannen verwacht hadden.

Zij liep regelrecht door de schemerachtig verlichte kamer, naar de gangdeur, opende deze behoedzaam, en liet twee mannen binnen, waarvan Raffles en Brand er althans een aan zijn lengte en zijn gestalte onmiddellijk herkenden.

Die ene was MacFarlan, de detective-inspecteur. De andere was waarschijnlijk een politie-agent in burger.

De brede schouders van MacFarlan tekenden zich een ogenblik af in de deurpost, en toen ging het drietal snel en onhoorbaar over het dikke tapijt naar de verbindingsdeur, waar de twee detectives bleven staan op precies dezelfde plek en met juist hetzelfde doel als zoeken de twee vrienden.

In de spiegel konden zij duidelijk een deel van de helderverlichte woonkamer overzien.

Carmen Majos echter was weer naar binnen gegaan, en zei op onverschillige toon:

— Ik kan ze niet vinden. Het doet er ook niet toe. Ik heb genoeg gerookt.

— Laat ik je dan nog een inschenken. Word ik niet goed bediend, Carmen? Ja, ik kan een potje breken bij de jongens.

— Een half glaasje dan. Merel. Waar hadden we het ook weer over? O ja, we hadden het over West. Voor hem een ander, hoor. Ik kan er aan elke vinger van mijn handen wel tien krijgen.

— Gelijk heb je, bevestigde Dolly met dubbelslaande tong. Zeg, heb jij je gedachten er al eens over laten gaan, wie het gedaan kan hebben?

— Neen, en het kan me niet schelen ook.

— O neen? Nou, maar dan zal ik je uit de droom helpen, riep Dolly. Jij moet toch weten wie je kerel overhoop heeft geschoten, is het niet? Zij waren met hun tweeën, en de ene was...

Het schot dat dadelijk daarop kraakte, klonk droog en kort als een zweeps slag.

Er klonk gerinkel van glas, en het was alsof iemand met zijn volle gewicht voorover viel op een tafel vol glaswerk.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een snerpemde gil; MacFarlan en zijn metgezel sprongen met getrokken revolver het trapje op.

— Verd... Deed jij dat? riep MacFarlan.

— Ik? Hoe heb ik het nu? riep Carmen. Ja, ik ben daar gek. Doorzoek me. Je mag me tot op mijn hemd uitkleden. Ik heb niets eens een pistool of revolver bij mij!

— Houd je ons voor de gek? Wie schoot haar dan neer? riep MacFarlan nijdig.

— Dat weet ik niet. Het schot kwam van achter mijn rug, het leek alsof het uit de muur kwam — daar — kijk eens, dat schilderij schommelt nog heen en weer.

Met één ruk was MacFarlan bij het schilderij en lichtte het van de haak. De lambrizing was daar van hout, maar er was niets bijzonders aan te zien.

Raffles en Brand, die van het voorval niet veel begrepen, waren juist van plan te voorschijn te komen, toen er weer iets geheel onverwachts gebeurde. Vlak naast de klerennis veerde met een zacht klapje een smal deurtje in de wand open,

onzichtbaar verborgen in het behang van oud goudleer.

Als een muis uit zijn hol, wipte een klein mannetje te voorschijn, die, lenig als een aap, met een paar sprongen de kamer door was, en de gangdeur bereikte, voor Raffles kon roepen:

— Blijf staan, of ik schiet!

Maar reeds was de deur opengevlogen en de kleine man verdwenen.

Alles was zó snel gebeurd, dat het op een hallucinatie leek.

Onmiddellijk kwamen MacFarlan en zijn metgezel aanstormen, de man die bij hem was draaide de lichtschakelaar om, en de detective-inspecteur beval:

— Geef je over, of ik schiet!

— Maak geen gekheid, MacFarlan, zei Raffles kalm. Je hebt de verkeerde voor. Verlies geen tijd met vergissingen, anders zal de dader nog ontsnappen.

Nauwelijks had Raffles dit gezegd of op de trap klonken snelle voetstappen die naar boven kwamen.

MacFarlan snelde naar de gangdeur, rukte deze open, en vuurde een kogel af in de richting van een kleine man, die met de vlugheid van een aap door de gang rende, en de trap opstormde, die verder naar boven voerde.

Raffles begreep aanstonds, dat de dader de weg naar beneden had willen inslaan, maar halverwege de trap een paar gewapende agenten in het oog gekregen had, waardoor hij wel gedwongen was geweest, een andere uitweg te zoeken.

— Naar het dak, riep MacFarlan.

— Ik ga mee; — ik zal je de weg wijzen, MacFarlan! riep Raffles. Ik ken dit huis. Maar is er niemand, die voor de gewonde vrouw kan zor-

gen?

— Gewond? Ze is morsdood! riep MacFarlan; midden in het voorhoofd geraakt.

Nu stormden de vier mannen de trap op, en tot tweemaal toe moest Rafles MacFarlan terugroepen, die een verkeerde trap wilde opgaan.

Tenslotte bereikten zij een zolder, waar een koele luchtstroom hun in het gelaat woei. Een zolderluik stond open, waaraan de lange sluithaak nog zachtjes heen en weer slingerde.

— Hij moet daarboven zijn, zei MacFarlan, zijn stem dempend. Laten we nu voorzichtig zijn, want die vent schijnt me tot alles in staat.

Tegen het luik stond een ladder, en MacFarlan toonde zijn moed, door als eerste die ladder op te stormen, op gevaar af, door de vluchteling te worden neergelegd.

Spoedig echter klonk zijn stem:

— Ik zie niets! Kom boven! Het dak is zeer groot!

De drie mannen klauterden vlug naar buiten en stonden als spoedig op het uitgestrekte platte dak, waaruit hier en daar hoge schoorstenen opstaken.

Bij het licht van hun zaklantaarns begonnen zij direct, allen met hun revolvers gewapend, een onderzoek in te stellen.

Zij begonnen bij de dakrand, waar zij zich nu bevonden, en gingen bij tweeën gelijk, om iedere schoorsteen heen.

Aldus naderden zij snel de helft van het dak, toen de metgezel van MacFarlan plotseling uitriep:

— Daar is hij! Wij hebben hem! Hij kan onmogelijk weer weg, want daar is een zijstraat, en die is zeker meer dan vijf meter breed.

Allen tuurden in de duisternis, en toen zagen zij de vluchteling, die iets uitvoerde aan de onderkant van een lange antennepaal, met stalen tuidraden.

De vluchteling klom met een onbegrijpelijke snelheid en zo vlug als een aap in de paal, en op een hoogte van ongeveer zeven meter gekomen, knipte hij met een enkele ruk de stalen tuidraden door. Op hetzelfde ogenblik werd de paal overgetrokken naar de kant van de zijstraat met man en al.

De sluwe vluchteling had de paal even boven het dak met een kleine handzaag voor de helft doorgezaagd, zodat deze wel doorzwoepte, maar niet geheel afbrak.

Door zijn eigen gewicht zwaaide hij in de lucht over de straat heen, en kwam met een harde smak op het tegenoverliggende dak terecht. De thans pas afknappende antennepaal viel zover omlaag als de draden reikten en verbrijzelden een paar ruiten.

Het lawaai daarvan plus de knallen van de revolverschoten, die de vluchteling waren nagezonden, hadden Henderson gealarmeerd. Er klonk een luid klaxongetoeter, en Raffles zei tot Brand:

— Hoor je dat? Dat is onze brave Henderson, die ons op deze wijze meldt, dat er iets ongewoons gaande is.

De vier mannen stonden nu bij de rand van het dak en keken machteloos naar de overzijde, want er was geen enkel middel om die afstand te overbruggen.

Zij staken vrij scherp af tegen de hemel achter hen en die onvoorzichtigheid werd op noodlottige wijze bestraft, want een schot kraakte, en

zonder geluid te geven zakte de metgezel van MacFarlan, in de volle borst getroffen, op het dak neer.

— Bah, wat een lafaard, vloekte MacFarlan, zich heenbuigend over zijn makker.

— Verzorg hem zo goed gij kunt, zei Raffles kortaf. U kunt hem nu onmogelijk in de steek laten. Ik zie daar Carmen Majos aankomen. Verzorg hem zo goed gij kunt met haar hulp; wij gaan de schurk achterna, en hopen hem te achterhalen.

— Maar wie bent u? Hoe zijt gij in het huis gekomen?

— Er is nu geen tijd om u dat uit te leggen, maar het was voor een goed doel, dat verzeker ik u. Ook wij kwamen om bewijzen tegen de moordenaars van Stanley West te vinden. Noem ons mijnentwege particuliere detectives. Wij zijn vrienden van Benatzky.

MacFarlan scheen zich nog een ogenblik te bedenken, maar een blik op het marmewitte gelaat van zijn metgezel deed hem een besluit nemen.

— Goed. Ik wil u vertrouwen. Ik hoop dat deze dame mij wil helpen voor mijn gewonde assistent te zorgen.

Zwijgend bukte zich de Spaanse zonder enige aarzeling met de hulp

van MacFarlan over de gewonde man en droeg hem behoedzaam naar het luik, en zo verder naar de kamer waar het eerste drama zich had voltrokken, terug.

Raffles echter had geheel andere plannen.

— Wat gaan wij doen? vroeg Brand.

— Zo gauw mogelijk naar beneden, amice, want op dit dak kunnen wij niets meer uitrichten. Hier is koord, en daar is een sterke haak, om het aan vast te maken. Zo zijn wij eerder beneden dan via de trappen.

Onder het spreken had Raffles een zijden koord met knopen op een onderlinge afstand van twee meter van zijn middel losgewikkeld, en sloeg de stalen haak om een steunijzer van een schoorsteen, beproefde er de sterkte van, slingerde zijn benen over de dakrand, en liet zich onverschrokken zakken, in het volle gezicht van James Henderson, die verbaasd omhoog keek, klaar om in te grijpen als het nodig mocht zijn.

Zodra hij halverwege was, volgde Brand hem en toen zij beneden stonden wist Brand een slingerende beweging aan het koord te geven, zodat het losschoot van het ijzer, en weer in hun bezit kwam.

HOOFDSTUK VII

DE GEWROKEN MOORD

Raffles en Brand begaven zich onmiddellijk naar de auto en Raffles vroeg dadelijk aan Henderson:

— Niets bijzonders in dit blok gezien?

— Niet er in, maar er boven, my-

lord. Iemand moet met een stok zijn overgesprongen. Er is ook geschoten.

— Dat alles weten we, James. Is hier niemand door de straat gekomen?

— Niemand.

— Dan is er niets aan te doen, Charles, maar dan moeten wij dit blok onderzoeken. Ik denk dat MacFarlan wel om assistentie zal hebben getelefoneerd, want zes man kunnen onmogelijk dit hele blok afzetten.

— Ik ga met u mee, klonk plotseling een gedempte stem naast hen. Het was Carmen Majos.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zei:

— Dat zal niet gaan. Dit is geen werk voor dames.

— Maak dan met mij maar een uitzondering, hernam de Spaanse kortaf. Ik heb u in de loop van de avond al eerder gezien, en ik kan u helpen. Ik heb de gestalte van de vluchtende man herkend, en ik meen te kunnen zeggen wie hij is.

— Zijn naam?

— Buster Merry.

— Maar als die naam bekend is, dan kan de politie hem toch arresteren in zijn huis.

Carmen haalde de schouders op, en zei op een toon van ongeduld:

— Ik dacht dat u beter op de hoogte zou zijn. Buster Merry houdt zich natuurlijk voorlopig schuil, en over een week gaat hij naar Chicago, en dan krijg je hem voorlopig niet meer te zien. Luister naar mij. Er is in ditzelfde blok een clandestine kroeg, en daar heen is hij bijna zeker naar toe. Want wie het huis goed kent, kan zich daar prachtig verbergen. Ik ga met u mee. Wat is daar op tegen? Gij zijt immers ook wel in haar huis geweest om te zien wat ik deed?

— Neen, daarvoor niet; — het was om de bewijzen van haar medeplichtigheid aan de moord op Stan-

ley West te vinden.

— Maar u hebt natuurlijk niets gevonden? vroeg de vrouw.

— Helaas niet. Trouwens, ik geloof niet dat er schriftelijke bewijzen zijn. Zijt gij er zeker van dat die Buster Merry het schot loste, dat uw vriend doodde?

— Hij of een van zijn vrienden. Hij moet mij vannacht zijn gevolgd, en mijn voornemen hebben vermoed. Maar wij staan hier onze tijd te verbeuzelen. MacFarlan zal ons misschien nog vóór zijn, en hem weten te vatten.

— Welnu, — dan is ons doel toch bereikt? merkte Brand verbaasd op.

Er lag iets dreigends in de ogen van de vrouw, toen zij Brand met half dichtgeknepen ogen opnam en spottend vroeg:

— Zoudt gij dat denken? En onze Commissaris Crampton dan? Die wil Benatzky vasthouden, en u weet zelf heel goed waarom. Vooral nu diens zuster spoorloos verdwenen is, Crampton zal wel zorgen dat Buster zal hij half dol van woede zijn. Merry weer vrij komt, en dan zijn we nog verder van huis. Maar ik zweer, dat ik dat zal weten te beletten.

Brand zei op zachte toon een paar woorden tot Henderson, en toen gingen de twee vrienden en de vrouw via de naamloze straat naar East Broadway, terwijl de auto in de verte volgde.

Eindelijk bleef Carmen Majos staan voor een huis, dat zich in niets onderscheidde van de aangrenzende huizen. Het was even oud, even slecht onderhouden, en even donker.

Zij scheen reeds te willen aankloppen, toen Raffles haar haastig bij de arm greep en zei:

— Niet doen... Zo worden zij ge-
waarschuwd. En daarenboven —
daar komen mensen aan.

Snei verborgen zij zich in de scha-
duw van een lage koetspoort, twee
huizen verder.

Met snelle pas naderden een stuk
of vijf mannen, die op gedempte
toon met elkander spraken.

Een ogenblik daarna bonsde de
vuist van de eerste op de deur van
de clandestiene kroeg, en een krach-
tige stem, die Raffles dadelijk her-
kende als die van MacFarlan, beval
luid:

— Doe de deur open, in naam der
wet, of wij gebruiken geweld!

De deur ging bijna onmiddellijk
open, en een verontwaardigde, hoge
mannenstem vroeg:

— Wat betekent dat lawaai? Ben
jij het, MacFarlan? Wat moet dat
kabaal beduiden? Kun je niet be-
hoorlijk aanschellen?

— Maak geen praatjes, Blake, en
houd je niet van de domme. Er is
hier ergens een man in het blok, en
en we vermoeden dat hij hier wel
zal zitten om een glaasje... limonade
te drinken.

— Kom er dan maar in, en zoek.
Wie moet het zijn?

— Ja, als we dat wisten... zei
MacFarlan ongeduldig. Maar als ik
hem zie, zal ik hem herkennen, dat
weet ik zeker. En vannacht geen
grapjes, Blake, want ik en mijn man-
nen zijn gewapend. Ben je alleen?

— Helemaal alleen, antwoordde
de stem van de onzichtbare bewoner
op een toon, die Raffles en Brand
er niet aan deden twifelen, dat de
vent stond te liegen. Kom maar
naar binnen, en doorzoek mijn ne-
derige kluis. Je zult er niets anders
vinden dan melk en spuitwater, en

misschien een fles limonade.

— O ja? En geen kaarten, geen
wapens, geen dobbelstenen? Enfin,
daar kom ik vannacht ook niet om.
Ik moet een klein mannetje hebben,
met een grote revolver.

— Zoek hem dan maar, maar doe
het alsjeblieft een beetje gauw, want
ik wil naar bed, zei de bewoner, ter-
wijl hij de deur achter de politie
dichtdeed.

Aanstands kwam het drietal uit
zijn schuilplaats te voorschijn, maar
toen Carmen Majos weer voor de
deur stond, zei zij woedend:

— Hij zal mij nu niet binnen wil-
len laten. En ik moet er in. MacFar-
lan zal hem toch niet kunnen vin-
den; het is tijdverspilling.

— Is er nog een andere toegang
behalve deze deur?

— Jawel... hieronder... twee kel-
derramen, maar ze zijn van tralies
voorzien, zoals u ziet. Je hebt min-
stens een uur nodig om ze los te
schroeven.

— Niks schroeven, zei Raffles
glimlachend. Ik ken iemand die er
wel weg mee weet.

Hij sprak even met Brand, die zich
naar de naderende auto begaf, en
haalde intussen reeds zijn metaal-
zaag te voorschijn, waarmede hij
een der polsdikke tralies begon aan
te tasten.

Een ogenblik daarna kwam Brand
terug met Henderson, en toen deze
het werk overnam, trokken zijn ge-
weldige handen het half doorgezaag-
de ijzer geheel los, en wrongen het
uit de stenen zodat er een opening
ontstond, groot genoeg om een niet
al te dik persoon door te laten.

Carmen Majos, bezielde door een
tomeloze ijver, was de eerste die door
de opening gleed, en Raffles en

Brand moesten zich haasten, haar niet uit het oog te verliezen.

Wat Henderson betreft, er was geen sprake van dat zijn machtig lichaam zich door het gat zou kunnen wringen, en hij ging naar de auto terug, die hij wat verder geparkeerd had.

In de stikdonkere, vochtige kelder, waar zij zich bevonden, vroeg Raffles op gedempte toon:

— Woont die Blake werkelijk hier alléén in huis?

— Hij woont hier wel alleen, maar tot laat in de nacht zijn er altijd enige kornuiten van hem in huis, maar die zijn niet zo gemakkelijk te vinden, — tenminste niet voor iemand die de schuilplaats niet kent.

Carmen Majos had op de tast de kruk gevonden van de deur naar de gang en opende deze. Zij moest hier wel goed bekend zijn, want zij aarzelde geen moment, maar ging in de duisternis verder, met de linkerhand van Raffles in de hare terwijl Brand op zijn beurt zijn hand op Raffles' schouder had gelegd.

Na enkele ogenblikken hoorden zij flauwe stappen boven hun hoofd, waarschijnlijk van de agenten die het huis doorzochten.

Maar eensklaps kwamen die stappen nader, en daalden een trap af.

— Zij komen hierheen, fluisterde Brand. Waar moeten wij heen?

— Maak je maar niet bezorgd, zei de vrouw met een zacht lachje. Daar weet ik wel raad op.

Er klonk een zwak geluid alsof de schoot van een slot opensprong, en Raffles en Brand voelden zich meetrokken in een donkere ruimte. Een ogenblik daarna konden zij weer zien, want Carmen had de schake-

laar omgedraaid van een kleine elektrische lamp in het midden van de zoldering van een karig gemeubeld vertrek, waar niets dan een ijzeren krib stond met wat beddegoed, een tafel en een stoel. Een venster was er niet, alleen een soort luchtkoker van een handbreedte in een der hoeken van de zoldering. Zij bleken te zijn binnengetreden door een deur van plaatijzer, die zonder een enkele kier nauwkeurig in de stalen sponning sloot.

— Dat ziet er erg onvriendelijk uit, meende Raffles. Het lijkt waarschijnlijk wel een cel in een gevangenis.

— Dat is het ook, zei Carmen droogweg.

— Wij zijn er nu in, maar hoe komen wij er weer uit? vroeg Brand.

— O, laat dat maar aan mij over. Ik ken de geheimpjes wel. Het kost mij stellig mijn hals, als de jongens merken dat ik ze verraden heb, maar niets kan mij nog weerhouden. Ik waag het er op.

Zij ging naar een hoek van het vertrek, deed daar een der kleine vloertegels kantelen, drukte een kleine hefboom neer, en dicht bij haar zakte een stuk van de wand langzaam omlaag, en gaf aldus toegang tot een aangrenzend vertrek. Niet zodra waren de mannen in deze kamer, of zij hoorden duidelijk onderdrukt gelach en het gerinkel van glazen.

Alle drie slopen naar de deur, en luisterden.

Verscheidene mannenstemmen spraken dooreen, maar tenslotte klonk er een, die de anderen overstemde, en duidelijk hoorbaar zei:

— Je hebt haar knap de mond gesnoerd, Buster. Zo krijgen allen een beurt, die hun mond niet weten

te houden. Maar ik zou je raden, op te passen voor Ben Toby, en hem voorlopig uit de weg te blijven.

Een schelle, hoge stem zei:

— Toby is een goed bokser — maar ik ben een goed schutter. Ha! ha! hij zal begrijpen dat ik het doen moest, want het hemd is nader dan de rok. En dat weet jij het best, Blake, want jij hebt mij geholpen bij het zaakje in de Twaalfde Straat in de Roxy Bioscoop en mijn geweepte gedragen.

Raffles moest snel zijn hand op de mond leggen van de vrouw, die een ongearticuleerd geluid van woede maakte.

Zij schudde Raffles' hand van haar mond en fluisterde hees:

— Dus hij deed het. Buster Merry. Mijn voorgevoel heeft me niet bedrogen.

Zij wilde de hand in de zak van haar mantel steken, maar Raffles weerhield haar. Hij keek haar met een elgenaardige blik aan, en zei toen, met zijn mond aan haar oor:

— Laat dat. De rechter zal hem wel weten te straffen. Dat is meer afdoende en veiliger voor ons.

— Dat moet ik nog zien... Stil, daar beginnen ze weer.

Wederom klonk de stem van Merry:

— Laten ze het mij maar eens nadoen. Dwars over de straat en het eerste schot was al raak. Stanley West zal niet eens geweten hebben, wat hem overkwam, en dat is eigenlijk jammer. Die gemene verrader, die onderkruiper had moeten weten, wie het hem lapten. Kun je me hier een dag of drie herbergen, Blake?

— Omdat jij het bent, maar geen dag langer. In dit geval zie ik je

liever op een afstand. Ik heb nu al klabakken in huis, die ijverig naar je zoeken, onder aanvoering van MacFarlan.

— Schiet hem een kogel door zijn hoofd, zei een ruwe stem. Die man zal nog gevaarlijk worden, let op mijn woorden. Hij gaat dwars tegen Crampton in, en hij weet veel te veel van onze zaken.

— Vroeg of laat krijgt hij van een van zijn eigen mannen nog wel eens bij ongeluk een kogel in zijn rug, zei Blake. Bij het schoonmaken van revolvers gebeuren er wel meer ongelukken.

Het bleef even stil, en men hoorde het geluid van zilvergeld. Blijkbaar waren de schurken aan het spelen.

— Hiernaast is zijn kas, hij is aan het uitbetalen, fluisterde de vrouw.

— Zit er veel in die kas? vroeg Raffles belangstellend.

— Er moet minstens twaalfduizend dollar in zitten, om de laatste zending te kunnen betalen.

— Kan men van een andere kant die kamer binnen komen?

— O, jawel, maar de tweede deur is al even lastig te vinden. MacFarlan vindt hem zeker niet. Die is hier nog te weinig bekend.

— Kun je niet naar buiten gaan, en hem de weg wijzen? vroeg Raffles zacht. Wij kunnen zo niets beginnen tegen die overmacht. Er zijn er zeker wel een stuk of tien daar binnen.

— En zoudt gij dan willen getuigen — mijnheer Noname? vroeg Carmen zacht, Raffles op een zonderlinge wijze aankijkend.

— Als het moet — ja. Maar ga nu vlug. Zij moeten in de buurt zijn.

Wij zullen hier blijven, en hen de terugtocht afsnijden.

De vrouw ging door het muurgat, en Raffles en Brand zagen hoe zij de ijzeren gangdeur thans open liet staan. Er verstreken enige minuten, en toen ontstond er plotseling een geweldig lawaai, een tafel werd ruw verschoven, een paar stoelen vielen om, en er vielen een paar schoten.

De deur vloog open, en een kleine man stormde Raffles voorbij, terwijl vlak achter hem de grote hand zichtbaar werd van MacFarlan, die hem in de kraag greep. De kleine man draaide zich vliegensvlug om, en wilde op de man vuren, die hem vasthield, maar Raffles sloeg hem het wapen uit de hand. Buster Merry was ontwapend, en MacFarlan had hem in zijn greep.

In het aangrenzende vertrek heerste een grote verwarring. Het bleek naderhand, dat MacFarlan met eigen hand twee smokkelaars had neergeschoten, dat Blake was gewond, dat Raffles en Brand drie man onschadelijk hadden gemaakt en dat de anderen aan de haal waren gegaan.

Drie agenten, bleek en ontgaan, maakten zich meester van Blake, die veel bloed verloor uit een wond, waarna de gehele troep zich naar buiten wrong. — Raffles bleef wat achter, wees Brand met een hoofdknik naar het kistje van roestig ijzer, dat op de grond was gevallen, en waarvan deze zich vlug meester maakte.

Vlak voor de ijzeren deur wendde MacFarlan zich om en zei tot Raffles op zakelijke toon:

— Gij zult wel zo goed zijn, om mee te gaan, Sir. Uw getuigenverklaring is ditmaal van grote waarde.

Wij gaan naar het hoofdbureau van politie, naar Commissaris Crampton.

— Dus u denkt dat hij deze man voor de politie-rechter zal brengen? vroeg Raffles, hem recht in de ogen ziende.

— Hij zal het moeten doen, als er genoeg getuigemateriaal is. Ik heb ook het geweer gevonden, waarmee hij geschoten heeft. Ik zou maar bekennen, Merry.

— Ik? vroeg de schurk grijnslachend. Er valt niets te bekennen. De spuit die je gevonden hebt, is niet van mij. Ik gebruik nooit een geweer.

— We zullen wel zien, zei MacFarlan kortaf. Deze twee heren zullen getuigen, dat ze je hebben horen doorslaan, achter de gesloten deur.

— Maar wat draagt u daar onder uw arm? zo viel hij zich zelf in de rede.

— Een geldkistje, inspecteur, antwoordde Brand doodkalm. Het is het geld van Blake.

MacFarlan keek eens rond.

Raffles scheen te lezen, wat er in diens gedachten omging, want hij zei rustig:

— Ik zal mijn getuigenverklaring afleggen, inspecteur. Twee getuigen zijn voldoende. Mijn vriend behoeft er niet bij te zijn.

In een voor de detective geheel onbegrijpelijke taal, zei Raffles snel iets tot Brand, die zich verwijderde.

Een ogenblik daarna bevond de kleine groep zich op straat. Op de hoek van East Broadway stond een politieauto geparkeerd. MacFarlan en zijn gevangene, Carmen en Raffles stapten zwijgend in. Een agent nam naast de chauffeur plaats, en snel reed de auto naar het hoofdbureau van politie.

Men had Commissaris Crampton reeds opgebeld naar het schein, want die zat met een bleek somber gelaat aan zijn schrijftafel, en viel dadelijk uit, zodra MacFarlan met Buster Merry binnen kwam, op de voet gevolgd door Raffles en Carmen Majos.

— Wat vertellen ze mij daar voor onzin, Mac-Farlan? Wat is dat voor een fantastische geschiedenis, goed om kinderen bang te maken?

— Er is niets fantastisch aan, commissaris, zei MacFarlan doodkalm. Die man hier heeft bekend in de clandestiene kroeg van Blake, dat hij Stanley West heeft doodgeschoten. Wij hebben zijn geweer in dat huis gevonden. Carmen Majos, u wel bekend, en deze man hier hebben het gehoord.

Crampton beet zich op de lippen, wierp Raffles een nijdige blik toe, en vroeg aan de kleine magere arrestant:

— Is dat waar? Heb je bekend?

— Geen sprake van, commissaris, antwoordde Merry schouderophalend. Wat zou ik hebben te bekenen? Ik heb een alibi.

— We zullen zien. Het zal onderzocht worden, zei Crampton.

— Ik behoef toch zeker niet hier te blijven, commissaris, vroeg Merry zoetsappig, maar met een veelbetekenende blik op Crampton.

— Ik geloof niet dat ik het recht heb om je vast te houden op zulke losse gegevens, zei Crampton aarzelend. Geef je adres op, en houd je ter beschikking van de politie. Ik zal...

Een rauwe lach deed hem zwijgen. Carmen Majos, witter dan een doek, riep hees:

— Heb ik het niet gezegd? Twee schurken, die onder een hoedje spelen; Maar je straf ontga je niet, moordenaar!

Met een snelle beweging drukte zij iets in de lendenen van de arrestant, een doffe knal werd gehoord, en Buster Merry zakte in elkaar.

— Doe nu maar met mij wat je wilt, zei de vrouw onverschillig, het wapen wegwerpend. Mijn leven is nu toch geen cent meer waard. Ik heb er genoeg van.

Op een wenk van Crampton werd zij onmiddellijk geboeid weggevoerd.

Er was natuurlijk een grote opwinding ontstaan. De aanwezige agenten bogen zich over het neergeschoten slachtoffer en allen liepen door elkaar. Van deze verwarring maakte Raffles gebruik geruisloos en ongemerkt de plaat te poetsen.

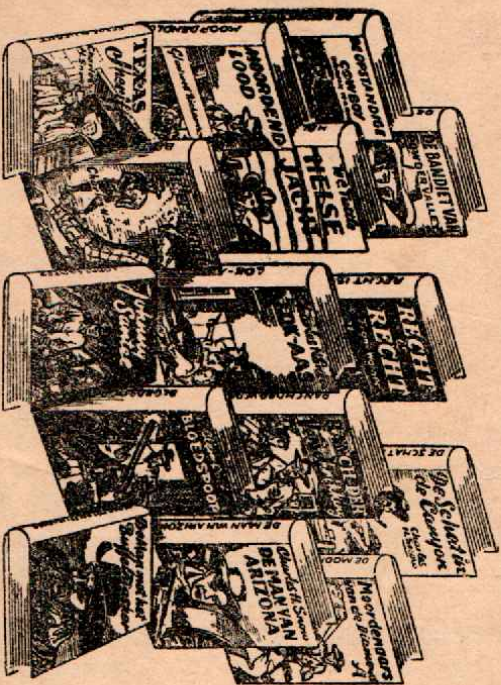
Twee dagen later werd Conrad Benatzky vrijgelaten. Raffles had zich weer de meerdere getoond van de verraderlijke commissaris.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MEXICAANS BLOED

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

Betaalbaar f 5.- of meer
met "per maand"

1. Recht is Recht
2. De Opstandige Cowboy
3. Moordenaars van de Diamond-A
4. De Barndiët van de Powder Valley
5. Johnny Santee
6. Helse jacht
7. Bloedspoor
8. Ranch der Verschrikking
9. De Man met het Buffalo-masker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona
13. Lokass
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden ge-
bonden, groot formaat en voorzien van fraai
gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's.
Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts
f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging -
betaalbaar met f 5.- of meer per maand.
Na ontvangst van nevensstaande bon wordt
de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rebourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L.L.

